

— Ехъ, колко сж сто хиляди татко? Когато напиша единъ хубавъ романъ ще спечеля изведнажъ милиони. Я си представи само на двадесетъ чужди езици да го преведатъ . . .

Стариятъ Де Ла Рокъ отчаяно махна съ ръка:

— Добре и сега ще ти дамъ, но да знаешъ че сж последни.

Де Ла Рокъ кимна съ глава въ знакъ на съгласие. Взе паритъ и се залута день и нощъ да дири социалния елементъ и все не можеше да го намъри. Неговия мозъкъ се оказа слабъ да го проумѣе. Той си го представѣше ту като недосегаемъ могъщъ титанъ, ту като отвлителенъ просякъ.

Една вечеръ той едва не полудѣ. Десятки пжти като тайнствено видение социалния елементъ се явяваше въ мрака и бързо изчезваше когато той се опитваше да го доближи. Веднажъ дори дойде до самия него. Но когато той ризтвори ръце да го хване, нѣкой почука на вратата и образа изчезна.

— Кой дяволъ е дошълъ да ме смущава по това време?

— Единъ вашъ любимецъ — се чу непознатъ гласъ.

Де Ла Рокъ завъртя ключа и дръпна вратата. Предъ него застана потъналата въ дрипи, измжчена фигура на младъ момъкъ.

— Какво обичате?

По устата на младежътъ се появи бледа усмивка.